

OD ISTOG PISCA

KĆI PLANTAŽERA ČAJA
NEVESTA PLANTAŽERA ČAJA

DŽENET
MAKLAUD
TROTER

Devojka sa
PLANTAŽE
čaja

Prevela
Dijana Đelošević

■ Laguna ■

Naslov originala

Janet MacLeod Trotter

THE GIRL FROM THE TEA GARDEN

An emotional and uplifting novel set in the momentous times
of the 1930s and the Second World War: India Tea Series –
Book 3

Text copyright © 2016 Janet MacLeod Trotter

First published by Lake Union Publishing Seattle

Translation rights arranged by Plima

All rights reserved

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Manala – hvala na prijateljstvu i podršci

PRVO POGLAVLJE

Šilong, Indija, 1933.

Adela je čula vrisak koji je dolazio iz spavaonice. Potrčala je uz mračno drveno stepenište preskačući po dva stepenika odjednom i uletela kroz vrata. Grupa devojaka stajala je oko udaljenog kreveta i zadirivala nekoga.

„Moraćeš!“, naređivala je Nina Devidž. „Svaka nova devojka mora da ga popije. Morala sam da popijem dvaput više prošlog semestra.“

„Hajde, Flauers, popij ga!“

„Zvaćemo te Korovčicom ako ne popiješ!“

„Molim vas prestanite!“, zapomagala je Flauers Danlop. „Ne miriše lepo.“

„*Ne miriše lepo*“, rekla je Mardži Manro, podražavajući njen melodični indijski naglasak. „Tako si či-či.“*

„Ovo je za tvoje dobro“, rekla je Nina, gurajući napitak pravo u lice devojke. „U suprotnom – nisi deo naše grupe. Naučićemo te da budeš dobra mala memsahib i sve o našim

* Chee-chee (engl.) Prezirivi naziv za osobe mešovitog evropskog i azijskog porekla. (Prim. prev.)

običajima. Roditelji su te zato poslali ovamo, zar ne? Devojke, čvrsto je držite!“

Adela je stajala ukopana u mestu; srce joj je snažno tuklo dok su njene školske drugarice grabile novopridošlu devojkicu za mršave ruke i dugu pletenicu. Nina je ležala ispružena nakon što je i sama ispila taj napitak; kad je preko letnjeg semestra došla u školu, odbila je svaku inicijaciju. Njenim nežnim kostima potrebno je toplo vreme, objasnila im je Nina, i to je jedini razlog zbog kojeg se nalazi u ovoj rupi od škole kao što je „Sent Ninijans“ u Šilongu, s ćerkama podoficira i *boksvala*, sitnih trgovaca. Inače bi, po njenim rečima, bila u internatu kod kuće, u Engleskoj, s devojka istog društvenog staleža. Flauers bi bolje bilo da popusti i završi s tom inicijacijom; tako bi je Nina možda i ostavila na miru. Ali Flauers se suprotstavljala, migoljila se iz njihovog stiska i vrištala u znak protesta.

Mardži je ugledala Adelu i dozvala je: „Hej, Listiću čaja! Dođi da nam pomogneš!“

Adela se trgnula. Punačka, lepa Mardži, narednikova kći, bila joj je najbolja drugarica sve do poslednjeg polugodišta. A onda je Nina, ćerka pukovnika u penziji, visoka i plave kose svezane u rep, ušetala i odabrala Mardži da ispunjava njene zahteve. Iz nekog razloga, Nini se Adela nije dopala iako se ova silno trudila da bude ljubazna. Mardži je pokušala da se druži s obema, ali je tokom ovog polugodišta počela da je zove po nepodnošljivom nadimku koji je Nina smislila, Listić čaja, samo zato što Adelini roditelji imaju plantažu čaja.

Nina se okrenula. „Da, Listiću čaja. Dolazi ovamo i pomozite da ova luckasta pacijentkinja dobije svoj lek.“

Adela je oklevala. Ako im se pridruži, možda će se Nina sprijateljiti sa njom.

„Ne, pomozite meni!“ , skičala je Flauers, molećivo je gledajući, očiju razrogačenih od straha.

Adela je pritrčala.

„Tako valja, Listiću čaja.“ Nina se zločesto nasmejuljila. „Drži joj glavu.“

„Daj mi to“, rekla je Adela i zgrabila šolju za četkicu za zube punu penušave tečnosti koja je smrdela na mokraču. Užasavala se i pomisli na to čega je sve bilo unutra. „Ja ću to uraditi.“

Nina se toliko iznenadila da joj je prepustila šolju. Ostale devojke su se kikotale i navijale.

„Polij je! Polij je! Zalij Flauers! Zalij Flauers! Zalij Flauers!“

Flauers Danlop, ćerka upravnika železničke stanice, zurila je u nju kao prestravljeni jelen uhvaćen u zamku. A onda je čvrsto zatvorila oči i pripremila se za mučenje. Adelu je ophrvla krivica, kao kad je prvi put upucala jelensku antilopu puškom koju joj je otac kupio za jedanaesti rođendan. *Adela, ne budi sentimentalna.* Obrisao joj je suze. *Sve je dozvoljeno u džungli.*

Ali ovo nije pravedno; njene školske drugarice, trinaestogodišnjakinje, maltretiraju nesrećnu novopridošlu devojku kao čopor šakala koji je namirisao njenu slabost, a sve to samo zato što joj je majka Indijka. Odvrativši pogled od Flauers, Adela se zavrtela oko sebe i polila Ninu odvratnom smešom.

Najednom je zavladao tajac. Do tog časa, ni sama Adela nije znala da će to učiniti. Nina se u šoku zakašljala. Ostale devojke su popustile stisak i Flauers se izmigoljila. Mardži je šakom zaklopila usta da obuzda nervozni groktavi smeh.

Ubilačkog pogleda, Nina je vrisnula i bacila se na Adelu.

„Mrzim te!“ Zgrabila je Adelu za dugu, tamnu pletenicu i snažno je cimnula, grebući je po licu kao divlja mačka.

Adela je uzvratila, odgurnuvši Ninu na krevet.

„Zaslužila si“, dahtala je Adela dok su se rvale. „Ti si samo velika nasilnica.“

„A ti si obojena isto kao i Flauers!“ , vrisnula je Nina, zarijavući nokte u njene grudi. „Nikome se ne sviđaš. Majka ti je meleskinja, a otac podlac!“

Adela je gnevno udahnula. Kako se usuđuje da govori tako o njenim roditeljima?! Zgrabila je Ninine duge blede prste i

zarila zube u njih. Nina je prodorno vrisnula što je prizvalo mladu nadzornicu koja je uletela u spavaonicu.

„Za ime sveta, šta se to dešava?!“, pitala je gospođica Benšam.

Ostale devojke su se razbežale do svojih kreveta. Adela je ustala baš na vreme da vidi kako se Flauers neprimetno iskrada iz sobe. Nina je briznula u plač.

„Napala me je“, jecala je Nina.

Gospođica Benšam im je brzo prišla. „Draga devojko, kosa ti je mokra.“ Nabrala je nos na kiselkasti miris.

„Ona je to uradila!“ Nina se zagnjurila u punački zagrljaj nadstojnice. „I u-ugrizla me je za r-ruku.“

„Iju! Vidim tragove zuba! Adela, je li to istina?“

Adela je stajala u nemom prkosu.

„Devojke?“ Gospođica Benšam je pogledala u ostale devojke. „Šta se dogodilo?“

„Gospođice“, oglasila se Mardži, „samo je nasrnula na Ninu.“

„Šta te je obuzelo?“ Nadstojnica je izgledala duboko potresena.

Adela je oklevala. Ako ispriča šta su devojke radile Flauers, okrenuće se protiv nje. Barem je Flauers umakla.

„Uvredila mi je roditelje“, rekla je Adela.

„Nisam“, pobunila se Nina, s prekorom u plavim očima.

„Da, jesi!“

„Nina, šta si rekla?!“ Gospođica Benšam ju je odgurnula iz zagrljaja i pažljivo osmotrila.

„Ništa, gospođice“, šmrknula je. „Ne poznajem njene roditelje.“

Činilo se da gospođica Benšam ne zna šta da radi.

„Nisam ja kriva, gospođice“, jadikovala je Nina. „Adela me zadirkuje zato što joj se ne sviđa što se družim sa Mardži.“

„Devojke, morate sve lepo da se družite. Hajde, Nina, isperi kosu pre čaja. Ostale, smesta izađite iz spavaonice; ne smete da budete ovde tokom popodneva.“ Devojke su potrčale ka vratima. „Ti ne, Adela Robson. Pođi sa mnom.“

Dok je Adela sledila nadzornicu iz spavaonice, Nina joj se isplazila i načinila grub gest koji je samo Adela videla.

* * *

Adela nije htela da objasni svoje ponašanje gospodici Benšam, pa su je poslali do direktorke škole, gospođice Gertrude Blek. Njena kancelarija mirisala je na sredstvo za poliranje i cveće; mešavinu pčelinjeg voska, cvetova nevena i ružičastog divljeg kosmosa koji su se nalazili u plavoj vazi na polici za knjige kraj vrata. Sve je to privuklo Adelinu pažnju, te je na trenutak zaboravila zašto je tamo.

Nije joj bio prvi put da su je odveli do riđokose i u smeđu haljinu odevene gospođice Blek. Pre tri godine, prve nedelje boravka u ovoj školi, Adela je izazvala paniku među devojkama i osobljem tako što je u korpi za veš prokrijumčarila svoje mezimče Moli, mladunče tigra. Satima je plakala kad je njen otac došao po Moli i vratio je kući. Drugom prilikom, s prozora na spratu, polila je vodom iz bokala misionara koji je došao u posetu. U suton joj se od vretenaste prilike učinilo da je jedan od dosadnih dečaka iz škole Sent Mangos, koji su neprestano izazivali jedni druge da bacaju kamenčiće na prozore devojačke spavaonice.

Gospođica Blek osmotrila ju je pažljivo preko okvira naočara, ne ponudivši joj da sedne.

„Adela, moram da kažem da sam zaprepašćena što te ponovo vidim ovde. Još sam užasnutija što ovog puta nije reč o tvojoj živahnoj prirodi kao uzroku nevolja već o napadu na drugu devojkicu. To je neprihvatljivo! Videla sam otiske zuba na Nininoj ruci, a njena majka je već preko telefona zahtevala da te izbacim iz škole. Daj mi jedan dobar razlog da to ne učinim.“

Adeli su se obrazi zažarili. „Nina Devidž je nasilnica!“

„Daj mi jedan primer.“

Adela samo što nije izustila kako su Flauers prisiljavali da popije Ninin odvratni napitak, ali je zastala. Nije htela da uvuče Flauers u svoju prepirku s pukovnikovom ćerkom jer bi se Nina iskalila na njih dve. Onda bi Flauers završila kod direktorke, i bila bi prisiljena da priča svašta protiv Nine.

„Govori uvredljive stvari“, odgovorila je Adela. „Rekla je nešto užasno o mojoj majci, a mog oca je nazvala podlacom.“

Gospođica Blek se iznenadila. „To sasvim sigurno nije lepo reći. Ali priseti se stare izreke: Drvlje i kamenje mogu mi slomiti kosti, ali reći mi nikada neće naškoditi. Ne smeš da budeš toliko osetljiva. Porazgovaraću s Ninom o tome. Očekujem od vas devojaka da budete uzor onim mlađim. Trinaestogodišnjakinje ste i pohađate srednju školu, bolje bi vam bilo da se ponašate u skladu s godinama.“

Direktorka je snažno gurnula naočare na nos. „U međuvremenu, bićeš kažnjena zbog, za jednu damu, nedoličnog ponašanja. Zabranjeno ti je da učestvuješ u međuoodeljenjskom takmičenju u hokeju već će ti gospođica Benšam dodeliti dodatne zadatke iz šivenja. Imaćeš vremena da na miru razmisliš o svemu. Ako se ovako nešto ponovi“, upozorila ju je gospođica Blek, „neću oklevati da pozovem tvoje roditelje i udaljim te iz škole.“

Adeli se stomak zgrčio na ovu pretnju; kako bi njeni roditelji bili razočarani ako je pošalju kući osramoćenu. A ipak, jednim delom osećala je prkos; ništa joj ne bi bilo draže nego da napusti stroga pravila Sent Ninijansa i vrati se u svoj voljeni dom u Belguriju.

* * *

Ma koliko da ju je nervirala – Adela je prezirala šivenje i čeznula za svežinom jesenjeg vazduha na otvorenom – povinovala se kazni bez protesta, u nadi da će problemi s Ninom uskoro proći. Možda je nadmena pukovnikova ćerka izrekla te uvrede

o njenim roditeljima u žaru. Adela je bila sigurna da nije tako mislila jer to naprosto nije istina.

Ali nevolji tu nije bio kraj. Nina je bila osvetoljubiva. Adela je potcenila koliko se Nina osetila poniženom, kako zbog polivanja tako i zbog toga što je javno odvedena pred gospođicu Blek. Nina je Adelu nazvala malom tužibabom i nagovorila ostale devojke da joj se ne obraćaju.

„Poslali smo te u Koventri“, rekla joj je Mardži, „zato što si bila grozna prema Nini.“

„Ali ona je počela!“, pobunila se Adela.

„Ne čujem te!“, doviknula je Mardži i žurno se udaljila, ostavivši Adelu da krpi čaršave u zajedničkoj prostoriji.

Samo joj se Flauers Danlop oprezno osmehivala kada bi ušla u učionicu ili spavaonicu, a kad je shvatila da se Adela ne ljuti na nju zbog onog što se dogodilo, radosno je čavrljala s njom o životu u železničarskoj porodici. Otac joj je radio kao upravnik stanice u prometnom skladištu u Srimangalu, u oblasti Silet u kojoj se uzgaja čaj. Bio je druga generacija Škota u Indiji. Majka joj je poreklom iz obližnje brdske stanice Džaflong. Adela ih je videla kad su početkom polugodišta dovezli ushićenu Flauers: živahnog čoveka crvenog u licu i lepu ženu u jarkozelenom sariju koja je štrčala među majkama pošto nijedna druga nije nosila lokalnu nošnju.

„Pecala sam s tatom u Džaflongu“, oduševala se Adela. „Tamo je prelepo, a ribarski čamci izgledaju kao gondole – baš kao i u Veneciji.“

„Bila si u Veneciji?“, zadivljeno ju je upitala Flauers.

„Nisam, ali sam videla fotografije. A jednog dana ću i otići tamo – putovaću po čitavom svetu i postaću čuvena glumica.“

„Kako ćeš to da postigneš? Da li su tvoji mnogo bogati?“

„Nisu“, priznala je Adela i odmahнула rukom kao da prepreka ne postoji. „Udaću se za nekog princa ili vicekralja i on će me povesti na put oko sveta. Leta ćemo provoditi u Evropi

ili možda u Americi – da, imaćemo kuću u Holivudu kako bih glumila glavne uloge u najnovijim filmovima.“

Flauers je grickala kraj svog repa. „Ja želim da postanem bolničarka i pomazem ljudima da ozdrave.“

Adela ju je sažaljivo pogledala. „Ne znam ima li ičeg goreg – sva ta krv, pražnjenje noćnih posuda i pranje muških zadnjica.“

Flauers je uzdahnula. „Ne bih volela to da radim.“

„Morala bi. Brat tetka Tili je lekar i on kaže da bolničarke upravo to rade. On ih zove anđelima, ali meni to zvuči kao najgori mogući posao.“

„Adela!“

„Pa samo govorim istinu! Mislim da bi trebalo da postaneš doktorka, onda bi bila zadužena za sve bolničarke, nosila bi lepu odeću i svakako pomagala ljudima da ozdrave.“

„Nije mi to palo na pamet.“ Flauers se zamislila. „Mislim da devojke poput mene ne postaju doktorke.“

„Zašto ne? Očigledno si pametna. Ovde si tek mesec dana, a najbolja si u razredu gotovo u svemu, nikakvo čudo što te gospodarica Nina ne voli. Prošlog polugodišta bila je prva u svemu – osim u pevanju, gde sam ja pobedila.“

Adela je ostavila šice i odšetala do prozora. Napolju je lišće ogromnog azijskog platana sijalo jarkocrveno pod blagim jesenjim suncem. Koliko je čeznula da bude u svom domu u brdima Belgurija, da jaše po plantaži čaja na svom šarenom poniju Peču, lovi patke kraj reke s ocem ili da nakon istraživačkog pohoda kroz šumu drveća sal, od kuvara Muhameda Dina traži ostatke piletine za Skauta, njenog planinskog psa. Sve, samo da ne sedi u školi i šije do u beskraj, dok joj svi sem novopridošle devojke Flauers okreću leđa.

Kako samo prezire školu Sent Ninijans! Mrzi časove i to što mora da sedi mirno, uči algebru i imena davno počivših kraljeva i kraljica. Škola je jedva podnošljiva i kad je napolju trčala i igrala igre na terenu za hokej ili se glupirala sa Mardži i ostalima

u šumarku. Ponekad je zasmejavala Mardži podražavanjem nastavnika. Ali Mardži više ne razgovara s njom.

Adela je morala da prihvati sumornu istinu da se odnos prema Mardži promenio mnogo pre tuče s Ninom. Njihovo prijateljstvo bilo je mlako tokom čitavog polugodišta. Mardži nije došla u Belguri preko leta kao što je činila tokom prethodnih raspusta; s Ninom i njenom majkom otišla je u Simlu, u podnožje Himalaja. „Išle smo na baštensku zabavu u *Vajsrigal Lodž*“, hvalisala se Mardži, „a Nina je dobila ulogu u pozorišnoj predstavi u *Gejetiju*.“

Adelu je morila ljubomora na pomisao da je Nina glumila na pravoj pozornici s pravom publikom i, ako joj je verovati, pred pravim vicekraljem! Nina nije nikakva glumica. Trebalo je da ona, Adela Robson, s dobrim glasom i nogama stvorenim za ples, bude ta koja će zabaviti najvažnije ljude u Indiji, one „nebeskog roda“ – elitu britanskih državnih zvaničnika koji su letnju sezonu provodili u Simli.

To se, međutim, neće dogoditi, bar ne dok je zaglavljena u internatu u Šilongu. Ovde je jedinu priliku da glumi imala u međuodeljenskim predstavama pred direktorkom, a ponekad i pred bratom gospođice Blek, doktorom Normanom Blekom, misionarom koji je pomogao u osnivanju škole i dolazio da ocenjuje takmičenje – ukoliko nije bio odsutan zbog širenja jevanđelja među neznabošcima.

Adela je nestrpljivo uzdahnula. Samo da se nije umešala između Nine i Flauers; život u školi joj je nakon toga postao potpuno nepodnošljiv.

„Ja sam kriva za sve tvoje nevolje. Žao mi je“, rekla je Flauers.

Adela se osvrnula oko sebe. Flauers ju je gledala tužnim smeđim očima.

„Nema razloga“, odgovorila je Adela.

„Trebalo je da popijem tu grozomornu tečnost i završim s tim.“

„Ne, nije trebalo. Nije to nikakva tradicija, Nina je to izmislila. Obično se našalimo tako što ispresavijamo čaršav i zaključamo nove devojke u vešernicu i pravimo se da je ukleta.“

„Nije važno, ma o kakvoj tradiciji da je reč“, rekla je Flauers, odmahujući glavom. „Samo želim da se uklopim.“

* * *

„Za tebe nema uloge“, bezosećajno je rekla Nina. „Radi se o kraljici Elizabeti Prvoj i Meri Prvoj od Škotske. Ja sam kraljica Elizabeta, a Mardži će biti kraljica Meri. Već smo se dogovorile.“

Adela je zapanjeno zurila u njih. Stale su ispred njene klupe, gde je sedela i mučila se s jednačinama; beležnica joj je bila prepuna rupa tamo gde je brisala pogrešnu računicu. Sve druge devojke završile su domaći zadatak i otišle u zajedničku prostoriju. Mardži je skrenula pogled; čak je i ona delovala posramljeno.

„Nije fer!“, pobunila se Adela. „Ne možete tek tako da ođaberete najbolje uloge, mora da se glasa.“

„Glasale smo. Posle hokejske utakmice. Nisi bila tamo.“

„Nisam znala...“

„Pa, sad znaš.“

Adelu je najednom obuzeo gnev zbog ove nepravde. Skočila je i zgrabila Ninu koja je pokušavala da ode.

„Zašto si tako zlobna?!“, povikala je.

Nina se ukočila, kao da je Adelin dodir zarazan. „Ostavi me ili ću da vrištim upomoć.“

Adela ju je pustila. „Samo mi reci! Zašto ne možemo sve da budemo prijateljice?“

Ninino se lice skupilo u izraz gađenja. „Nisi kao mi, niti ćeš ikada biti. Pretvaraš se da si Britanka, ali nisi.“

„Naravno da sam Britanka. Samo zato što sam rođena u Indiji ne znači da sam Indijka.“

Nina joj je uputila zločesti osmeh. „Pa ti ne znaš, je li, Listiću čaja? Nemoguće da ti niko nije rekao.“

„Rekao mi šta?“ Adelin se stomak vezao u čvor. Sjaj u Nininim bledoplavim očima izgledao je zastrašujuće.

„Nemate nijedan celi rupi, pitaj svoju majku.“ Nagnula se ka njoj i prosiktala, „A tvoj otac je nitkov koji je ostavio moju majku pred oltarom, zato *nikada* nećemo biti prijateljice!“

Zabacivši plavokosi rep, Nina je okrenula leđa Adeli. „Hajdemo, Mardži, imamo probu.“

Tresući se od šoka, Adela je gledala kako demonstrativno napuštaju sobu.

* * *

Adela je te noći ležala budna, mučena Nininim zlobnim rečima. Šta je zapravo htela da kaže? Nemati nijedan celi rupi je uvreda koja se upućuje Evroazijcima – ili Anglo-Indijcima, kako mešovite porodice kojoj i Flauers pripada sebe nazivaju danas – ali ona, Adela, nema indijske krvi. Robsonovi su u potpunosti Britanci, a njena majka je ćerka Džoka Belhejvena, engleskog vojnika koji je postao plantažer čaja. Međutim, ono što ju je još više razljutilo bila je uvreda vezana za karakter njenog oca; on nikada ne bi ostavio nekog pred oltarom a njena majka je ljubav njegovog života. Tetka Tili iz Asama je rekla da je plantažeri dobro znaju koliko Vesli Robson obožava Klarisu i da je čak napustio svoju karijeru na prestižnom imanju Oksford kako bi upravljao udaljenom plantažom čaja u brdima Kasije i time ugodio prelepoj Kleri Belhejven.

Narednog dana, izmorena i nervozna od neispavanosti, Adela je presrela Mardži u kupatilu.

„Ne veruješ valjda u te besmislice o mojim roditeljima, zar ne? Mardži, upoznala si ih. Uvek si govorila koliko ti se dopadaju.“

Izgledalo je da njenoj nekadašnjoj drugarici nelagodno. „Ne bi trebalo da pričam s tobom.“

„Mardži! Samo mi reci da ne veruješ Nini.“

Mardži joj je uputila ledeni pogled. „Verujem Nini.“

„Zašto?“

„Zato što sam čula gospođu Devidž da to priča. Ona Nini sve govori.“

„Šta je rekla?“ Adela joj je preprečila put. „Reci mi. Imam pravo da znam.“

„Kako hoćeš“, uzvratila je Mardži. „Nemoj posle da bude da nisi tražila. Gospođa Devidž je rekla da je bila verena za tvog oca, ali ju je on ostavio i pobegao s ćerkom meleskinjom nekog boksvale koja ima brak iza sebe.“

„Meleskinja nekog boksvale...?“, Adela je ostala bez daha.

„Gospođa Devidž je rekla da se to ispostavilo kao srećan raskid zato što se udala za oficira iz prestižnog puka Gurki te nije zaglavila u bestragiji sa siromašnim plantažerom čaja.“

Mardži ju je odgurnula i ostavila Adelu usta otvorenih u čudu.

* * *

Adela gotovo nikada nije plakala, ali je tog dana otrčala do šumarka i zaurala od bola iza jednog širokog stabla bora. Sklupčala se i uspela nekako da se primiri. Odbijala je da poveruje u otrovne Mardžine reči. Sigurno da odrasla žena kao što je gospođa Devidž ne bi izgovorila takve zlobne stvari, pogotovo ne prijateljici njene ćerke. Videla je Nininu majku na dan govora: tanušna žena obučena u haljinu s modernim pojasom, velikim slamnatim šeširom i prikladnom trakom nad urednom plavom trajnom. Držala je podruku mnogo starijeg čoveka s vojnim tropskim šeširom i mnoštvom medalja, verovatno Nininim ocem. Zove se Henrijeta; Adela je čula kad su je predstavili. Izgledala je tako prefinjeno da se Adela postidela olakšanja koje je osetila što se njena majka nije osećala dovoljno dobro za truckavu dvočasovnu vožnju kolima iz Belgurija. Pojavila bi se u jednoj od njenih prastarih haljina za čaj i sa staromodnim šeširom, kakav niko ne nosi još od pre Prvog svetskog rata.

Ipak, tetka Tili je doputovala s udaljenog imanja Oksford u društvu džangrizavog strica Džejsma, a njen obožavani otac je pristigao iz Belgurija, naočit u belom lanenom odelu i sa smeđim fedora šeširom. Adela je ponosno izmarširala na binu kako bi primila mali srebrni pehar za pevanje.

Da li su njen otac i Ninina majka razgovarali tog dana? Tetka Tili je tražila da joj pokaže školu, stoga Adela nije bila sve vreme sa ocem. Čudno se osećala na pomisao da je njen otac možda gajio osećanja prema nekoj drugoj ženi. Znala je da je majka jednom bila udata; vodila je čajdžinicu u Njukaslu koju je nazvala po svom prvom mužu, Herbertu. Adelini roditelji to nisu skrivali. Ali ostale bolne optužbe su nešto sasvim drugo.

Odjednom je osetila neodoljiv nagon da pobegne, da umakne od pakosne Nine i njenih sledbenica i strogosti internata. Čeznula je za svojim domom, majčinom preteranom pažnjom i očevim društvom.

„Šta radiš ovde?“

Adela je podigla pogled i ugledala Flauers koja je zabrinuto piljila u nju. Adela je protrljala oči.

„Mrzim ovo mesto“, priznala je. „Jedino čemu sam se radovala bilo je da učestvujem u međuodeljenskom dramskom takmičenju, a sad ni u tome ne učestvujem. Nina je rekla užasne stvari o mojim roditeljima i sad me Mardži i ostale devojke mrze.“

„Ja te ne mrzim“, rekla je Flauers, čučnuvši kraj nje. „Mislim da si najfinija devojka u razredu – u čitavoj školi. Nikada neću zaboraviti kako si se zauzela za mene.“

Adeline se oči ponovo ispuniše suzama. „Hvala ti.“ Prebacila je ruku preko njenih košćatih ramena.

Flauers je rekla: „Mislila sam da će Sent Ninijans biti kao planinska škola iz romana koje mi je tata nekada donosio iz biblioteke – devojke su složne i prolaze kroz razne dogodovštine. Ali nije ni nalik tome, zar ne?“

„Ne znam, nikad nisam čitala te romane, ali ne zvuči mi kao Sent Ninijans. Bilo je dobro dok mi je Mardži bila najbolja drugarica, pretpostavljam, ali uvek sam se radije igrala s dečacima. Moj rođak Džejmi bio je najzabavniji, dok ga nisu poslali nazad u školu.“

„U Englesku?“

„Da. U Daram, na severu Engleske. Nikad nisam bila tamo.“

Flauers ju je pogledala tamnim, ozbiljnim očima. „Ako želiš, ja ću ti biti najbolja prijateljica. Nisam lepa kao Mardži, a nisam ni dečak...“

Adela je neočekivano prasnula u smeh. „Vidim da nisi dečak.“

Flauers se zakikotala i ponovo počela da gricka kosu. Adela je razmatrala tu ideju. Flauers nije stidljiva kao što izgleda; opirala se kad su devojkje pokušale da je nateraju da popije Ninin napitak. I došla je da je pronađe iako sigurno zna da će time što razgovara s njom, Adelom, postati nepopularna kod Nine i ostalih. Flauers je krasila tiha snaga i urođena ljubaznost. Adeli je železničareva ćerka postajala sve draža.

„Umeš li da pevaš i plešeš?“, pitala ju je Adela.

Flauers se osmehnula. „Mama kaže da sam njen slavuj, a išla sam i na časove baleta u Srimangalu.“

„Dobro.“ Adela je ustala. „Prijavićemo se za samostalni nastup na međuodeljenskom takmičenju. Nigde ne piše da ne možemo.“

Flauers je zurila u nju. „Ali šta će reći ostale?“

„Koga briga?“, uzvratila je Adela uz kez, povlačeći mršavu devojkju na noge. „Jedino je važno da se popnemo na tu binu i pokažemo im da nas nisu porazile.“